

Sobre la Universitat Catalana d'Estiu

ANDREU SALOM I MIR

Assistència en un acte de la Universitat Catalana d'Estiu, Prada 2015

FOTO: INTERNET

La Universitat Catalana d'Estiu (UCE), aquesta illa catalana de llibertat, retrobament, companyonia i aprenentatge, es congratula, cada any, a tombant del mes d'agost, de reunir catalans de tots els cantons de la nació sencera. A Prada, aquesta vila catalana de la Catalunya del Nord, cap i casal de la comarca del Conflent, tot és possible. Hi podem copsar gent i genteta de tota mena, des dels faunes més independentistes a la recerca de l'Arcàdia feliç, fins a les nimfes més conscients i volàtils al percaçament del riu de la vida, passant pels éssers assenyats, benpensants, pulcres i educats que atorguen a la UCE la categoria d'entitat seriosa, reflexiva i capdavantera que l'ha caracteritzada fins ara.

Per tot plegat, Déu n'hi do la quantitat d'experiències que hom hi pot compartir! Des de les estrictament acadèmiques i d'intercanvi de coneixements, i de pensaments, fins a les més lúdiques i vitals. Et pots sentir orgullós, per exemple, del que feren els nostres avantpassats, com ens explicava en una de les edicions el felanitxer Bartomeu Mestre *Balutxo*, quan s'esforçaven a burlar el bloqueig per mar de la Barcelona assetjada per la flota borbònica per portar-hi queviures, pólvora i

municions (quan els barcelonins assetjats els veien arribar deien: «Ja arriba el rebost de Mallorca!»), a més de la gran contribució dels artillers mallorquins i eivissencs en la defensa de la ciutat comtal, on assoliren justa fama per la seva perícia i valentia davant l'enemic castellà i francès. O pots aprendre lliçons elementals de sociolingüística de la mà del professor eivissenc Bernat Joan, quan disserta sobre la condició del català com a llengua marcada, i estigmatitzada encara, en molts àmbits d'ús lingüístic, arreu de la nació, la qual cosa la impossibilita d'esser una llengua normalitzada, car aquest sol fet la situa en una condició de llengua subordinada, amb casos freqüents d'autoodi i autofòbia per part de naturals del país.

Des d'un punt de vista més lúdic, les anècdotes i les històries esdevenen interminables. Quina satisfacció és, certament, trobar tanta complicitat en el sentiment nacional, en les il·lusions compartides per un futur de llibertat col·lectiva! Pens en aquell escriptor nordcatalà que cada any anhela tornar a la UCE per retrobar els amics i parlar de qualsevol cosa, de lingüística, de cinema, de cuina, de dones... en català, cosa que, en la vida diària, poques vega-

des pot fer, car el francès ho impregna absolutament tot. Parlar, durant nou dies, tot el temps en català! Això li dona vida (ell diu que és la seva droga). I pens també en aquell intel·lectual valencià, jubilat de fa molts d'anys, i que em sembla que no ha fallat mai a cap edició de la Universitat Catalana d'Estiu. Com a anècdota *picanteta* (Prada en té moltes), l'esmentat senyor, fa anys, va compartir cambra al Liceu amb l'escriptor abans esmentat, aleshores un jovenet de vint i pocs anys. Aquell, amb la seva sornegueria habitual, a l'hora d'acomiarar-se d'aquest darrer, li enflocà el següent comentari: «Ja veus que he estat molt considerat amb tu, t'he deixat sol cada dia un parell d'hores perquè et poguessis masturbar tranquil·lament.»

La Universitat Catalana d'Estiu és, en definitiva, desinhibició i confraternització de la nostra gent, en un ambient universitari i de reflexió. És tot això i molt més, perquè la UCE és l'assaig de la nació sencera, és la llum que ens indica el camí vers la plenitud nacional. Un camí, una via, que pel que fa a la Catalunya central és a punt de fer-se realitat. Però no podem pas oblidar mai que no serà un camí complet si tota la nació, de Salses a Guardamar, i de Fraga a Maó, no és plenament lliure. ◆